

Bu kadar hasar beklemiyordu kimse,
Savaşın sonu böyle olmamalıydı kimseye göre,
Kimse ölmemeli diyemezdik ama,
Can kaybı bu kadar olmamalıydı.
Toprak bu kadar bedeni kaldırmazdı çünkü,
Hem toprak kusardı her şeyi,
Hem kainat, hem tüm denizler,
Her şey, her zerre...
Gözyaşları ne gidenleri geri getirirdi artık,
Ne de kalanlara merhem olurdu.
Bunu düşünerek belki,
Belki nefretinden insanlara
Yahut belki de, içindekileri dışa vuramadığından
Ağlamıyordu ufaklık,
Daha küçüktü, simsiyah bakan iki çift gözünün içine,
Dünyanın tüm hüznlerini sığdırmıştı sanki,
Sanki , içeride tufan kopuyordu da kimse görmüyordu.
Ellerindeki tüm yaralar, yüzündeki tüm çizikler,
Dizindeki kanlar, yırtılan üstü başı...
Bunların hepsi savaştan kalmış olabilirdi belki,
Ama gözlerindeki o derin karanlık sadece savaşın eseri olamazdı.
Ki bu küçücük çocuk daha ne yaşamıştı da,
Sanki kıyameti koparıyordu tek başına o küçücük yüreğinde?
Herkes kendi telaşındaydı.
Herkes kendi gözyaşlarını akıtabileceği toprak bulmanın derdindeydi.
Bir şeyler söylemeye mecburdu sanki herkes.
Bağırmandan olmuyordu sanki.
Mutlaka bir şekilde haykırmak gerekiyordu.
Çünkü hepsi de bunları yapıyordu.
Bir süre sonra küçük çocuk kalktı ve bir cesedin yanına gitti.
Babasını olduğunu düşünüyorum.
Uzunca yerde yatan adama baktı.
Tek kelime etmedi.
Ve ben de tek kelime etmedim çocuğu izlerken.
Ki tek bir gözyaşı bile dökmedi.

Ya içine atıyordu her şeyi, ya da bunca zaman içine attıklarını kusuyordu.
Babası olduğunu tahmin ettiğim adamın cebinden bir şey aldı.
Ardından yanındaki küçük sırt çantasını da alıp arkasını döndü ve yürümeye başladı.
O an nedense hiç durmayacağını düşündüm.
Herkesin içinden kalabalığı yarararak geçti.
Ki işin ilginç yanı herkes ona yol veriyordu sanki.
Kalabalıktan uzaklaştıktan sonra,
Toprağa oturdu, çok dikkatlice.
Adamın cebinden aldığı şeyi çıkardı.
Köstek gibi bir şeydi.
Sonra bir kalem ve kağıt çıkardı bir şeyler yazdı.
Onu bekledim.
Sonra hepsini toprağa gömdü ve kalkıp yürümeye devam etti.
Uzaklaştıktan sonra hemen oraya gittim.
Ve yanlış olduğunu bilsem de kazılanları çıkardım.
Evet antika bir köstekti cebinden çıkardığı.
Kağıtta yazana gelince,
İnsana kim olduğunu hatırlatacak
Ve aynı zamanda kim olduğunu unuturacak birkaç satırdı.
O satırlara, simsiyah gözleri ve köze dönmüş yüreğiyle şunları yazmıştı;
“İnsanlar savaşmamalıydı.Bize böyle demişlerdi.
Ama hayatım boyunca büyük-küçük savaşlarla savaşıyordu tüm insanlar.
Küçük bir savaşta yüreğin zedeleniyordu biraz.Büyük savaşlarda da babanı kaybediyordun mesela.
Ama hiçbir zaman kârlı çıkmıyordun.Her savaş senden bir şeyler götürüyor, onun yerine sahip olmak istemeyeceğin şeyler katıyordu sana.Sahip olduklarını da alıyordu elinden.O yüzden artık sadece kendime sahip olmak istiyorum.Hiçbir şeyi sahiplenmemek.Böylece savaşların benden alabileceği tek şey “ben” olur. Kaybettiğim tüm her şeyi geri kazanmış olurum.Böylece tüm savaşlara galip gelirim.”
Başımı kaldırdığımda onu göremiyordum, gitmişti.
Belki bütün her şeyimi alarak.
O küçük çocuk nasıl bu kadar büyük adamdı anlayamamıştım.
Ama ne olursa olsun son gidişinde,
Beni mağlup ederek galip gelmişti.

RY